

høiere op i Indtægterne, altsaa fra 200 Kr. og en Del høiere op, saa begynder efterhaanden ogsaa Evnen til at lægge Noget til Side af den Fortjeneste, man har eller kan indvinde, medens man er arbejdsfør, til dermed at dække sig mod Alderdomsvagheden og de Tilfælde, der kunne indtræffe af Sygdom og Ulykkestilfælde. Alligevel kan jeg være tilhøielig til at sige, at efter som Forholdene en Gang ere og efter, hvad man er vant til at bruge, vil det maaske falde Smaa- faarsmanden, Arbejderen, for haardt at træge at udrede det hele Beløb. Og jeg tror derfor, at man kunde ordne det saaledes, at Arbejderen afgiver 4 pCt. af sin Arbejds løn eller noget mere, medens Arbejdsgiveren tilskyder 2 pCt. Derved vilde jo ganske vist al Arbejds løn i Landet pludselig stige med 2 pCt., men dertil tror jeg, at Arbejdsgiverne maatte være villige paa Grund af, at deres Forpligtelser til ellers at støtte deres Arbejdere vilde blive lettede, og derved vil man tillige klare det Bunt, som vil komme til at foreligge, naar Spørgsmaalet bliver om Bidrag fra Statens Side i Ulykkestilfælde. Jeg antager, at 6 à 7 pCt. af den nuværende Arbejds løn vil kunne strække til til alle tre Formaal: til at dække, hvad Sygefaskerne behøve, til at dække, hvad der er fornødent i Ulykkestilfælde og specielt til Alderdomsfor sørgelse, hvis man vil regne den fra 55 Aars Alderen, saaledes som det i et tidligere Lovforslag var fastsat. Dersom man gik ind paa den Tante, tror jeg, at man vilde gjøre Sagen forholdsvis ganske simpel og mere beroligende for Alle, saa vidste de, hvad de havde at give, og saa vidste de ogsaa, hvad de havde at stole paa. Saa de ind i en af disse Sygefasker og bidrage, hvad de skulle til den, saa faae de Sygehjælp en lille Tid, 13 eller 26 Uger — hvad man nu finder rigtigt at fastsætte — og efter den Tid, hvad saa? Saa staa de fuldstændig blottede. De havde ikke for sikret sig paa anden Maade, og de maa derfor ty til det Offentliges Forsorg, ligesom om de ikke havde været i nogen Sygefasker. Den Hjælp, der altsaa ydes gennem dette Lovforslag, hvis det vedtages, er temmelig stærkt begrændset med Hensyn til den Tid, i hvilken den ydes. Det er oftere, ogsaa i denne Sag, fremsat, at Alderdomsvaghed ogsaa er en Art Sygdom, og jeg kan forstaa, at det maa være haardt for en Bestyrrelse i en Sygefasker, at nægte et Medlem, der har bidraget i mange Aar, men for hvem Alderdomsvagheden indtræder, den almindelige Sygehjælp, fordi de Uger nu ere udløbne, i hvilke han efter Loven var berettiget til at kræve den. Jeg skulde derfor meget ønske, om man vilde behandle dette

Lovforslag i Forening med det, der følger efter om Ulykkesforsikring, og som det før blev nævnt, afvente et Forslag om Alderdomsfor sørgelse og saa tage det Hele under en samlet Overveielse. Der er ganske vist her reist Indvendinger mod den Tante, at opstille et tvungent Sygefaskerbidrag; det Tvungne lyder ikke godt i Øret, man holder ikke meget af det. Men al Stat er jo tvungen, der er jo mange Ting her i Livet, der ere tvungne, men af alle tvungne Ting er der vel ingen, der i den Grad giver et godt Resultat som dette, at vide sig forsikret for hele sit Liv, saaledes, at man ikke kan komme i direkte Nød. Selv meget velhavende Mænd staa jo færdige for ved ugunstige Forhold at blive reducerede til fattige Mænd, og saa have de Angenting. Jeg mener, at Alle burde være Medlemmer af denne Forsikringsanstalt, saa vidste de, at de selv under de allerugunstigste Forhold havde Noget, og bevarede de deres Velstand, er det jo høist rimeligt, at de slet ikke vilde stille noget Krav til Rassen, men lade det blive til Fordel for de andre Medlemmer, som trængte dertil.

Indenrigsministeren (Ingers Lev):

Da Forslag til Lov, om anerkjendte Sygefasker blev fremsat i Fjor, havde jeg tilstrækkelig Leilighed til at acentuere, at det, man ønskede, at gjøre ved denne Lov, var, at understøtte den Bestræbelse, der er, har været i mange Aar og mere og mere udviklet sig i Retning af frivillige Sygefasker. Derfor blev man paa Frivillighedens Grund og vilde yde en Støtte til Bidrag til Sygefaskerbevægelsens videre Udvikling. Det holder jeg fast ved, og Udvalget har ogsaa været enig i, at det er og bør vedblivende være Grundlaget i denne Sag, og det er ganske nødvendigt, at man i det Hele har det for Øie. Naar vi nu skulle lovgive om de anerkjendte Sygefasker for at støtte dem, maa vi paa den anden Side huse, at saa skal denne Lovgivning ogsaa indeholde en Spore for Sygefaskerne til at komme fremad, det gaar ikke an at ned sætte Fordringerne til Sygefaskerne altsor stærkt eller at løse Baandet altsor meget. Denne Bemærkning gjør jeg navnlig til de to ærede Talere, det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen), og det ærede 3die Medlem for 10. Kreds (Naben). Det ærede 3die Medlem for 11te Kreds, der interesserer sig saa varmt for Sygefaskerne og kjender saa mange Entfælder dem vedrørende og nøie har studeret dem, synes mig noget at mangle Die for, at vi ikke alene skulle se paa, hvorledes Sygefaskernes Standpunkt er nu. Det ærede